

La Marina Rossell, en aquest nou disc, *300 crits*, segueix la seva ruta natural, avançant en la recerca de les cançons de la resistència. Quines cançons crea França després de l'ocupació? I es troba amb "Sous le ciel de Paris" (Sota el cel de París), "Avec le temps" (El temps se'n va) de Léo Ferrer, "J'attendrai" (Jo t'esperaré), "Je ne regrette rien" (No me'n penedeixo de res), d'Edith Piaf... Cançons que neixen de la necessitat de sobreviure als temps maleïts, cançons que sempre ens commouen, i que han acompanyat generacions.

Però la Marina no abandona mai la seva part més personal, més íntima: la creativa. I en aquest disc, el vint-i-cinquè de la seva trajectòria, hi trobem temes quasi confessionals com "Guardo el dubte" o "Morir d'un llamp". O la cançó que dona títol a aquest treball, "300 crits", que senyala els crits nascuts de totes les emocions humanes: crits de goig, de desesper, crits interminables que, a vegades, travessen la naturalesa.

Descobriu-lo, exploreu-lo, escolteu-lo: trobareu una Marina diferent, atrevida, i que, un cop més, ens captiva, ens sorprèn.

"No me'n penedeixo de res. Ho he pagat, ho he esborrat, oblidat, tant me fa el que hagi estat", Edith Piaf.

"Has sentit dins del teu pit tres-cents crits? Crits oblidats, crits plens de pols, crits esverats, crits desbordats, tres-cents crits", Marina Rossell.